

ВЕСНА КАРТАЛ

Од куће
до куће

Илустровала
Марина Веселиновић

мала лагуна

Copyright © Весна Картал, 2022

Illustration copyright © Марина Веселиновић, 2022

Copyright © 2022 овог издања, ЛАГУНА

Садржај

Слатка кућа	9
Покретна кућа	15
Кућа са погледом	21
Лоптаста кућа	27
„Пао“ договор	33
Позив у госте	37
Драги гости	41
Бајка	45

Све је почело једног септембарског дана...

Слатка кућа

Светлост која уђе када Милица отвори прозор своје собе паде на радни сто пун свезака, папирића, остатака од зарезивања оловака...

Колико је ствари преко столице: две мајице, тренерка, панталоне, па преко свега тога још и прслук... „То може само мој брат“, помисли Милица и поче да склања ствари у орман. „Ух, бар је добро што је данас на тренингу, па ћемо Лана и ја моћи на миру да припремимо презентацију за сутра. Иначе би, као и увек, када ми долазе другарице, досађивао, запиткивао, имао 'веома важна посла у нашој соби'. Не можеш га истерати из собе 'ни крпе да палиш', што би рекла моја бака када описује госта који никако да оде својој кући“, мрмљала је даље у себи због нереда који је морала да распрема. „Тако је то када делиш собу са братом!“

У том тренутку у собу улете пчела, а Милица тихо за себе изговори: – Како ли је тек овој пчелици када дели кошницу са толико других пчела?

– Бззз, бззз, бззз, Милице! Само да знаш, ја у кошници имам своју собу.

Она у неверици погледа у пчелу и запита се да ли је осим оног „бззз“ стварно чула да јој је нешто рекла. У следећем тренутку је већ схватила да је добро чула, јер пчела настави:

– Свака од мојих сестрица има своју собу.

– Благо вама! Ја, као што видиш, собу делим са својим млађим братом Марком, који воли да прислушкује када разговарам телефоном, да буде у соби када ми долазе другарице... али морам да признам да и ја њему понекад сметам кад хоће да игра игрицу са другарима... и тако све укруг. Стално се препиремо, а у ствари се много волимо. А како се ти слажеш са твојим сестрама?

– Много се добро слажемо, о свему се кроз плес договарамо.

– Занимљиво! Кроз плес?! Само замишљај како бисмо се Марко и ја договорили кроз плес ко ће да усиса собу. Не, то не могу да замислим – насмеја се Милица.

– Можда могу да помогнем нашим примером. Моје сестре и ја смо поделиле послове, свака има своје задужење и тога се придржава. Што не пробате и ви тако?

– Хвала ти, предложићу Марку. Већ имам идеју ко би од нас двоје могао за шта да буде задужен.

– Желиш ли да видиш моју собу, да будеш мој гост? Извини, заборавила сам да ти се представим, ја сам Медилица – рече пчела.

Милица је желела да види пчелину кућу, али се тад присети како ју је болело када ју је само једна пчела убола док је брала цвеће, а сад да уђе у кошницу пуну пчела...

Она исприча Медилици о свом искуству и подели свој страх.

– Нема разлога да бринеш, пчеле нападају само непозване госте, а ја сам тебе позвала као мог посебног и драгог гост – убеђивала ју је Медилица.

– То смо решиле, али како ћу ја оволика да уђем у кошницу. Не знам како ћемо то да решимо?

– Е, за то нам треба магија која може да се деси ако нешто мноооо-го, мнооого желиш – рече Медилица. – Морам да ти признам да сам, у тренутку кад сам те чула како се жалиш на то што собу делиш са братом, пожелела да ти се похвалим како ја имам своју собу. Затворила сам очи и јако стисла крила, онолико јако колико сам желела да проговорим твојим језиком, и осетила сам како ми жеља расте и испуњава цело тело – и видиш, успела сам! Пробај и ти!

– Хајде да пробам – рече Милица, затвори очи, стисну најјаче што може песнице и осети како јој жеља расте и испуњава јој тело, постепено од стопала па навише – и кад је жеља стигла до главе, магија се догодила.

У следећем тренутку већ је била у кошници.

– Милице, добро дошла у мој најслађи дом! – дочека је Медилица на улазу.

– Лепа ти је кућа. Јеси ли је ти правила?

– Нисам, за нас ју је направио један дека. Али унутра смо ми пчеле све саме осмислиле и изградиле.

– О, како је доброоо! – одушевљено ће Милица. Па ви сте праве градитељке!

– Ми смо врло прецизне и напамет знамо где шта треба у градњи да поставимо. Зато и можемо да градимо у мрклом мраку.

– Сад сам схватила: ви нисте само оне које граде, већ сте ви и архитекте као мој тата. Он исто смишља како ће нека зграда изгледати.

Док се кретала кроз цик-цак предсобље у кошници, она се даље распитивала код Медилице о њеној кући.

– А од чега је унутрашњост твоје куће?

– Од материјала који се зове восак. Ја га сама правим.

Тако стигоше и до Медиличине собе, која је Милици изгледала веома необично, а онда схвати да соба има шест зидова, а не четири као њена и Маркова.

Медилица је даље поносно показивала своју собу.

– Видиш, овде у соби имам оставу за мед.

– Благо теби, увек у остави имаш нешто слатко.

– А да ти покажем собе мојих родитеља – настави Медилица са показивањем своје куће.

– Ово је соба мог тате, она је већа од моје. Али да видиш тек собу моје маме! – настави Медилица да води Милицу.

– Уууу, како твоја мама има велику собу, са дебелим и јаким зидовима – одушевила се Милица када је ушла у собу Медиличине мајке.

– То је зато што је она краљица.

– Стварно?! Је л' има твоја мама круну кад је краљица?

– Наравно да има, белу круну.